

Mål C-565/18

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

6 september 2018

Domstol som begär förhandsavgörande:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

2 juli 2018

Klagande:

Société Générale S.A.

Motpart:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio
Contenzioso

COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE

PER LA LOMBARDIA

[utelämnas]

har meddelat följande

BESLUT

- angående överklagande nr 17/2017
- av dom [utelämnas] meddelad av Commissione Tributaria Provinciale di MILANO

i målet mot

[AGENZIA DELLE ENTRATE –] DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA
UFFICIO CONTENZIOSO

ingett av klaganden:

SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A.

[utelämnas]

[Orig. s. 2]

[utelämnas]

Överklagade beslut:

AVSLAG PÅ ANSÖKAN OM ÅTERBETALNING NR [utelämnas] AV DEN 1 AUGUSTI 2014

[Orig. s. 3]

[utelämnas]

FÖRFARANDETS FÖRLOPP

[utelämnas]

[utelämnas]

Faktiska omständigheter:

1) Den 28 mars 2014 lämnade SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A., utländskt skattenummer FR 27552120222, med stadgenligt säte i Paris (Frankrike) [utelämnas], genom sin italienska filial med fast driftsställe i Milano (Italien) [utelämnas] in deklARATION avseende skatten på finansiella transaktioner, den så kallade *Financial Transaction Tax (FTT)*, som i det italienska regelverket stadgas och regleras i artikel 1.491–500 i lag nr 228 av den 24 december 2012 (Legge di Stabilità 2013, 2013 års finanslag) samt i det ministeriella genomförandedekretet av den 21 februari 2013, i dess lydelse enligt ministerdekretet av den 16 september 2013.

2) Nämnda deklARATION – avseende finansiella transaktioner som det franska moderbolaget genomförde under skatteåret 2013 på derivat till finansiella instrument – visade en skatteskuld enligt artikel 1.492 i lag nr 228/2012 på sammanlagt 55 207,00 euro, som motsvarade inbetalda belopp under skattens referensperiod.

3) Den 1 augusti 2014 ingav den italienska filialen för moderbolagets räkning ansökan till Agenzia delle Entrate (skattemyndigheten) om återbetalning av de inbetalda beloppen med motiveringen att bestämmelsen om skatten på finansiella transaktioner på ”derivat” är författningsstridig vad gäller den del där det bestäms att skatten tillämpas när emittenten av derivatets underliggande värdepapper har hemvist i Italien. Närmare bestämt strider ifrågavarande bestämmelse mot principerna om formell likabehandling och skatteförmåga enligt artikel 3 respektive artikel 53 i [Orig. s. 4] den italienska konstitutionen samt utgör ett åsidosättande av internationell sedvanerätt, som är av betydelse för den italienska konstitutionella rättsordningen enligt artikel 10 i konstitutionen. Till stöd för sin

ansökan gjorde bolaget dessutom gällande att ifrågavarande italienska bestämmelse strider mot unionsrätten, närmare bestämt artiklarna 18, 56 och 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

4) Eftersom Agenzia delle Entrate inte fattade beslut inom 90 dagar från datumet för ansökan om återbetalning, överklagade det skattskyldiga bolaget den 28 januari 2015, inom den lagstadgade fristen, skattemyndighetens tysta avslag till Commissione Tributaria Provinciale di Milano. Bolaget yrkade att Agenzia delle Entrate skulle åläggas att återbetala den erlagda skatten och framförde i detta sammanhang samma argument som låg till grund för ansökan. I synnerhet yrkade bolaget följande: a) Målet vilandeförklaras och en fråga om förenlighet med konstitutionen ställs till Corte Costituzionale, närmare bestämt huruvida artikel 1.492 i lag nr 228/2012 strider mot artiklarna 3 och 53 i konstitutionen. b) Ifrågavarande italienska bestämmelse tillämpas inte eftersom den strider mot artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF och i andra hand vilandeförklaras målet och en tolkningsfråga hänskjuts till EU-domstolen mot bakgrund av principen om enhetlig tillämpning av unionsrätten, närmare bestämt: [”]Utgör artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken finansiella transaktioner beskattas enbart därför att transaktionerna avser ett derivat baserat på ett värdepapper emitterat av ett i landet hemmahörande bolag?”. c) Målet vilandeförklaras och en fråga om förenlighet med konstitutionen ställs till Corte Costituzionale, närmare bestämt huruvida artikel 1.492 i lag nr 228/2012 strider mot konstitutionen därför att den är oförenlig med principen om statens självbestämmande i skattefrågor och territorialitet, som är inneboende i folkkrätten och unionsrätten och därmed av betydelse för den italienska konstitutionella rättsordningen enligt artikel 10 första stycket i konstitutionen.

5) Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia gick i svaromål och yrkade att överklagandet skulle ogillas. Skattemyndigheten bestred bolagets argument och påpekade att både avslaget och den bestämmelse genom vilken ifrågavarande skatt infördes är rättsenliga, om det beaktas att det finns ett objektiva och faktiska samband mellan de beskattade derivaten och det italienska regelverket för det fall derivatets underliggande värdepapper som i förevarande situation har emitterats av ett i landet hemmahörande bolag.

[Orig. s. 5]

6) Genom dom nr 4334/16 av den 17 maj 2016 lämnade Commissione Tributaria Provinciale di Milano överklagandet utan bifall. I motsats till det skattskyldiga bolagets argument fann nämnda domstol att det är rättsenligt att beskatta transaktioner på derivat vilkas underliggande värdepapper emitteras av ett i Italien hemmahörande bolag, eftersom hänvisningen i lagen till hemvisten för emittenten av det underliggande värdepapperet enligt Commissione Tributaria Provinciale di Milano är tillräcklig för att utgöra ett seriöst, faktiskt och objektiva samband av ekonomisk karaktär mellan den beskattningsgrundande händelse som

ger uttryck för skatteförmåga enligt artikel 53 i konstitutionen, det vill säga handel med derivat, och italienska staten.

7) Enligt Commissione Tributaria Provinciale di Milanos uppfattning har principen om formell likabehandling enligt artikel 3 i konstitutionen således i huvudsak inte åsidosatts, om man beaktar det oupplösliga sambandet mellan värdet på det underliggande värdepapperet och värdet på derivatet, vilket framgår av derivatets avkastning och mot bakgrund av vilket – som anförts av skattemyndigheten och påpekats av Commissione Tributaria Provinciale di Milano – det är möjligt att genomföra handel med derivat i stället för direkt handel med deras underliggande värdepapper. Skattebefrielse för finansiella transaktioner med derivat (även om dessa ger uttryck för skatteförmåga och har objektiva samband med det italienska regelverket) skulle följaktligen innebära skatteundandragande för aktörer på finansiella marknader och en uppenbar skada för statskassan.

8) Commissione Tributaria Provinciale di Milano fann inte att det är fråga om åsidosättande av vare sig unionsrätten – eftersom det inte tillämpas olika skattesystem på skattskyldiga personer som är hemmahörande i Italien eller andra medlemsstater – eller av den folkrättsliga principen om andra staters självbestämmande i skattefrågor och territorialitet, i och med att det finns ett samband mellan den beskattningsgrundande händelsen och italienska staten och det inte föreligger någon påverkan på andra staters lagstiftningsbefogenheter.

9) Det skattskyldiga bolaget har överklagat Commissione Tributaria Provinciale di Milanos avgörande och framfört samma argument och invändningar samt framställt samma yrkanden som i första instans. Med andra ord har klaganden yrkat att den överklagade domen ändras fullständigt så, att – i första hand – skatten på finansiella transaktioner återbetalas, varvid artikel 1.492 i lag nr 228/2012 tolkas i överensstämmelse med konstitutionen, och – i andra hand – målet vilandeförklaras och det ställs en fråga om förenlighet med konstitutionen, närmare bestämt huruvida ifrågavarande bestämmelse strider mot artiklarna 3 och 53 i konstitutionen samt den folkrättsliga principen om statens självbestämmande i skattefrågor och territorialitet, **[Orig. s. 6]** som är av betydelse för rättsordningen enligt artikel 10 i konstitutionen. Klaganden har även yrkat att frågan ska hänskjutas till EU-domstolen för förhandsavgörande vad gäller oförenligheten med artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF.

10) Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia har inkommit med svarsskrivelse och i sina motargument invänt mot samtliga grunder som har anförts av det skattskyldiga bolaget. Skattemyndigheten har yrkat att den överklagade domen ska fastställas.

[nationellt förfarande]

[utelämnas]

SKÄL

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och de rättsliga överväganden som ligger till grund för förevarande beslut i enlighet med artikel 36.2 nr 4 i lagstiftningsdekret nr 546/92

Denna dag har den hänskjutande domstolen [utelämnas] efter överläggning inom stängda dörrar fattat det beslut som återges i beslutsdelen.

Rättsliga överväganden:

11) Den hänskjutande domstolen påpekar att skatten på finansiella transaktioner i enlighet med artikel 1.491–500 i lag nr 228/2012 har införts i syfte att erhålla ett bidrag till de offentliga utgifterna från de personer som på respektive marknader genomför transaktioner med finansiella instrument vilka har ett samband med italienska statens territorium.

12) I enlighet med artikel 1.491 i nämnda lag, jämförd med definitionerna i artikel 1 i ministerdekretet av den 21 februari 2013 och med artikel 1.494 i nämnda lag, **[Orig. s. 7]** ska ifrågakvarande skatt erläggas av mottagaren av ägarretten till aktier och andra finansiella kapitalandelsinstrument emitterade av bolag som är hemmahörande i Italien samt till värdepapper som representerar de förstnämnda instrumenten, oavsett var den person som emitterar det representativa värdepapperet har hemvist, dock förutsatt att nämnda representativa värdepapper – såsom anförts – har emitterats av ett i Italien hemmahörande bolag. Skattebeloppet beräknas i proportion till transaktionens värde vid tillämpning av en differentierad skattesats på grundval av den typ av marknad där transaktionen äger rum.

13) Nämnda bestämmelse har även kompletterats genom artikel 2 i ministerdekretet av den 21 februari 2013, där det föreskrivs: ”*Hemvisten fastställs på grundval av det stadgeenliga sätet. Skatten tillämpas även på överlåtelse av äganderätten till representativa värdepapper oavsett var värdepapperets emittent har hemvist och oavsett var avtalet ingås.*”

14) Samma skatt – även om den beräknas enligt en annorlunda metod, det vill säga som ett fast belopp som ökar på grundval av transaktionens värdeintervall och varierar utifrån arten av det överlåtna instrumentet och avtalets värde – ska i enlighet med artikel 1.492 och 1.494 även erläggas av båda avtalsparter för ”*transaktioner med derivat till finansiella instrument som avses i artikel 1.3 i lagstiftningsdekret nr 58 av den 24 februari 1998, i dess ändrade lydelse, vilkas underliggande värdepapper huvudsakligen utgörs av ett eller flera finansiella instrument som avses i punkt 491 eller vars värde huvudsakligen är avhängigt ett eller flera finansiella instrument som avses i samma punkt samt transaktioner med värdepapper som avses i artikel 1.1bis c och d i samma lagstiftningsdekret som ger möjlighet att förvärva eller sälja huvudsakligen ett eller flera finansiella instrument som avses i artikel 1.491 eller som medför en kontantreglering som huvudsakligen beräknas mot bakgrund av ett eller flera finansiella instrument som avses i föregående punkt, däribland warranter, täckta warranter och certifikat*” (se artikel 1.492 i lag nr 228/2012).

15) I nämnda bestämmelse, som klaganden har angripit i förevarande mål, preciseras: ”Skatten ska erläggas oavsett var transaktionen ingås och oavsett i vilken stat avtalsparterna är hemmahörande” (se artikel 1.492 i lag nr 228/2012). Detta bekräftar lagstiftarens avsikt att tillämpa skatten på överlåtelsen i sig.

16) En liknande formulering återfinns för övrigt i artikel 1.491. Den lagstiftningsmässiga parallellismen mellan de båda beskattningsfallen är därmed uppenbar.

[Orig. s. 8]

17) För fullständighetens skull påpekas det att det i artikel 1.495 anges ett tredje fall där skatten på finansiella transaktioner tillämpas, nämligen att ”*det på transaktioner som genomförs på den italienska finansiella marknaden tillämpas en skatt på högfrequenshandel med de finansiella instrument som avses i punkterna 491 och 492*”.

17a) Emellertid omfattas fallet i artikel 1.495 i lag nr 228/2012 inte direkt av det specifika föremålet för förevarande mål.

17b) Det skattskyldiga bolagets kritik fokuserar nämligen på fallen i artikel 1.491 och 1.492 mot bakgrund av deras inbördes likheter. Båda fallen kännetecknas dels av att det finns ett samband med det italienska regelverket, i och med att emittenterna av de finansiella instrument som avses i artikel 1.491 har hemvist i Italien, dels omvänt av den omständigheten att den stat där transaktionens avtalsparter är hemmahörande saknar betydelse vad gäller skatteplikten.

18) Det skattskyldiga bolaget hävdar i synnerhet att sambandet med det italienska regelverket i artikel 1.492 i lag nr 228/2012, på grundval av vilket transaktioner på derivat beskattas, inte är förenligt med principen i artikel 53 i konstitutionen, enligt vilken skatter och avgifter i Italien ska betalas på grundval av den skatteförmåga som uppvisas inom staten. Personer som inte hör till det nationella samhället kan därmed inte vara skattskyldiga.

19) Det skattskyldiga bolaget har nämligen sökt klarhet i vilken skatteförmåga som i förevarande situation en i landet ej hemmahörande person kan anses ha som på en utländsk marknad genomför handel med ett derivat som har emitterats av en person som inte är hemmahörande i landet och vars underliggande värdepapper har emitterats av ett italienskt bolag. I sådana fall ger transaktionen inte något uttryck för förmögenhet i Italien [utelämnas].

18) Klaganden har gjort gällande att transaktioner med derivat som liknar dem som klaganden genomförde inte ger uttryck för någon skatteförmåga, vilket enligt klagandens uppfattning därför betyder att lagstiftaren genom artikel 1.491 och 1.492 i lag nr 228/2012 har infört en identisk ”beskattningsmekanism” för olika situationer (s. 16 i överklagandet) och därmed åsidosatt principen om formell likabehandling enligt artikel 3 i konstitutionen.

[Orig. s. 9]

19) Den hänskjutande domstolen delar inte det skattskyldiga bolagets uppfattning att ifrågakavande bestämmelse uppenbart strider mot artiklarna 3 och 53 i konstitutionen.

20) I detta hänseende ska det påpekas att lagstiftaren, som bekant, med stöd av artikel 53 i konstitutionen kan införa skatt på transaktioner med ekonomiskt innehåll, vilka utgör ett direkt eller indirekt uttryck för förmögenhet som har samband med det italienska territoriet och/eller det italienska regelverket. När ett sådant samband finns, har den berörda personen – även om ej hemmahörande – en solidarisk skyldighet att bidra till de nationella offentliga utgifterna med hänsyn tagen till den därmed uppvisade skatteförmågan.

21) I förevarande fall och i situationerna enligt artikel 1.492 i lag nr 228/2012 kan den beskattningsgrundande händelse som ger uttryck för skatteförmåga i själva verket motsvaras av finansiella transaktioner med derivat vilkas underliggande värdepapper har emitterats av en i Italien hemmahörande person.

22) Dessa transaktioner har nämligen ett samband med det italienska territoriet och/eller det italienska regelverket som till fullo motsvarar sambandet för situationerna enligt artikel 1.491. På samma sätt som varje person som – oavsett om vederbörande är hemmahörande i eller utanför det italienska territoriet – genom transaktioner med värdepapper som avses i artikel 1.491 i lag nr 228/2012 utnyttjar ett värde som enbart existerar eftersom det italienska regelverket existerar och Italien fungerar som emissionsstat för de överlåtna värdepapperen (eller de instrument som representeras av de överlåtna värdepapperen), åtnjuter varje person som genomför transaktioner med derivat vilkas underliggande värdepapper har emitterats av italienska bolag fördel av ett värde som strikt och med nödvändighet är avhängigt ett värdepapper vars existens helt beror av existensen av det italienska regelverket med stöd av vilket det emitteras.

23) Med andra ord kan det inte råda något tvivel om dels att ifrågakavande derivat, även om det kan omsättas självständigt i förhållande till sitt underliggande värdepapper, enbart kan existera och ha ett värde om de överlåtna värdepapperen (eller de instrument som representeras av de överlåtna värdepapperen) erkänns av det italienska regelverket med Italien som emissionsstat, dels att värdet på derivatet med nödvändighet är avhängigt nämnda värdepapper på grundval av matematiska relationer.

24) Man kan därför korrekt anta att det även i fråga om transaktioner med finansiella ”derivat” som avses i artikel 1.492 i lag nr 228/2012, på samma sätt som för värdepapperen i artikel 1.491 i lag nr 228/2012, **[Orig. s. 10]** finns ett ouplösligt ekonomiskt – konkret och verifierbart – samband mellan det finansiella instrumentet och det italienska regelverket, och därmed mellan transaktionen – som utgör den beskattningsgrundande händelsen i den mån den ger uttryck för skatteförmåga – och det italienska regelverket, oavsett var

transaktionen ingås och oavsett i vilken stat avtalsparterna är hemmahörande. Det kan därför inte hävdas att transaktionen ”inte hör till” det nationella samhället, inte ens om den genomförs utanför det italienska territoriet av personer som inte är hemmahörande i Italien.

25) Sett ur detta perspektiv finner den hänskjutande domstolen att även artikel 3 i konstitutionen har iakttagits, eftersom det vad gäller uttryck för skatteförmåga inte finns någon inneboende skillnad mellan transaktionerna i artikel 1.491 och dem i artikel 1.492 i lag nr 228/2012.

26) Klaganden har dock gjort gällande att ifrågavarande bestämmelse kan undergräva unionens inre marknad, eftersom den inför diskrimineringsfaktorer dolda bakom en beskattningsmekanism som enligt klagandens uppfattning endast skenbart tillämpas på ett enhetligt sätt på skattskyldiga personer som är hemmahörande eller ej hemmahörande i landet. Mot denna bakgrund strider artikel 1.492 i lag nr 221/2012 mot artikel 18 FEUF, enligt vilken ”*all diskriminering på grund av nationalitet [ska] vara förbjuden*”.

27) Den omständigheten att skatten på finansiella transaktioner även tillämpas på transaktioner som genomförs av personer som inte är hemmahörande i landet, däribland genom mellanhänder som inte är hemmahörande i landet, endast därför att transaktionen avser derivat vilkas underliggande värdepapper har emitterats av ett italienskt bolag innebär enligt det skattskyldiga bolaget en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster som ska vara förbjuden enligt artikel 56 första stycket FEUF, där det bestäms: ”*Inom ramen för nedanstående bestämmelser ska inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster inom unionen förbjudas beträffande medborgare i medlemsstater som har etablerat sig i en annan medlemsstat än mottagaren av tjänsten.*”

28) Såväl tillämpningen av skatten som införande av kompletterande administrativa och deklarationsmässiga skyldigheter som utgör ett medel för att uppbära skatten (det vill säga extrapolering av de enskilda transaktionerna med derivat vilkas underliggande värdepapper har emitterats av personer som är hemmahörande i Italien från den sammanlagda volymen av genomförda transaktioner, förande av ett register, inlämnande av deklARATION) innebär med andra ord att förmedling av derivat hindras och blir mindre attraktiva för **[Orig. s. 11]** mellanhänder som inte är hemmahörande i landet i förhållande till dem som är hemmahörande. Detta utgör i själva verket en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster som ska vara förbjuden enligt FEUF och som får ännu större betydelse om den berörda mellanhanden är hemmahörande i en annan stat än den där tjänstens mottagare är hemmahörande.

29) Ifrågavarande skatt på överlåtelse av derivat resulterar, i kombination med de relaterade administrativa och deklarationsmässiga skyldigheterna, därför enligt klaganden i ett hinder för tillträde till marknaden för derivat vilkas underliggande värdepapper har emitterats av ett italienskt bolag. I och med att skatten gör

förmedling av dessa derivat mindre attraktiv, har den en avskräckande verkan på både utbud och efterfrågan av berörda produkter.

30) Till stöd för sin ståndpunkt har klaganden åberopat unionsrättslig praxis, närmare bestämt EU-domstolens dom av den 26 juni 2003, C-422/01, Skandia och Ramstedt, punkt 28, dom av den 5 juli 2012, C-318/10, SIAT, punkterna 19 och 28, dom av den 15 maj 1997, C-250/95, Futura, samt – vad gäller åsidosättande av fördraget till och med i händelse av en snäv eller obetydlig inskränkning av en grundläggande frihet – dom av den 18 oktober 2012, C-498/10, X NV, punkt 30, dom av den 1 juli 2010, C-233/09, Dijkman [och Dijkman-Lavaleije], punkt 42, dom av den 14 december 2006, C-170/05, Denkavit Internationaal [och Denkavit France], punkt 50, dom av den 11 mars 2004, C-9/02, De Lasteryrie du Saillant, punkt 43, och dom av den 15 februari 2000, C-34/98, kommissionen/Frankrike, punkt 49.

31) Klaganden hävdar dessutom att tillämpningen av skatten enligt artikel 1.492 i lag nr 228/2012 på transaktioner med derivat vilkas underliggande värdepapper är italienska uppenbart strider mot artikel 63 FEUF angående kapital och betalningar, där det bestäms att ”... *alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater [ska] vara förbjudna*” samt att ”*alla restriktioner för betalningar mellan medlemsstater [ska] vara förbjudna*”.

32) Oförenligheten mellan ovannämnda skattebestämmelse och fördraget blir uppenbar på grund av dess avskräckande verkan, i och med att artikel 1.492 i lag nr 228/2012 kan avhålla aktörer som är hemmahörande i andra stater än Italien från att investera i derivat, oavsett var de emitteras och överläts, för det fall deras underliggande värdepapper är italienska.

33) I detta avseende har klaganden åberopat dom av den 13 mars 2014, C-375/12, *Bouanich*, punkt 43, där EU-domstolen slog fast att sådana nationella åtgärder som ”*kan avhålla personer utan hemvist i landet från att investera [Orig. s. 12] i denna medlemsstat eller som kan avhålla personer med hemvist i landet från att investera i andra stater*” ska vara förbjudna.

34) Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia önskar därför få klarhet i huruvida det är förenligt med de unionsrättsliga principerna att tillämpa en skatt på finansiella transaktioner som ska erläggas av avtalsparterna – med hänvisning till det specifika aktuella fallet av finansiella transaktioner med derivat vilkas underliggande värdepapper har emitterats av ett italienskt bolag som personer som inte är hemmahörande i landet har genomfört genom mellanhänder som inte är hemmahörande i landet – och införa administrativa och deklarationsmässiga skyldigheter som ska uppfyllas inför betalning av nämnda skatt, om det beaktas att en liknande skatt, som ska erläggas av mottagaren av ägarrätten till finansiella instrument, även tillämpas på finansiella transaktioner med värdepapper som emitteras av italienska bolag och genomförs av italienska eller utländska personer oavsett i vilken stat mellanhänderna är hemmahörande.

35) Även om det till synes inte är fråga om skillnad i behandling vad gäller skatteplikten i enlighet med artikel 1.491 och 1.492 i lag nr 228/2012, och trots att den hänskjutande domstolen inte delar klagandens argument om att det saknas territoriellt samband mellan skatten enligt artikel 1.492 i lag nr 228/2012, som tillämpades på det skattskyldiga bolaget, och det italienska regelverket, anser Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia att det är nödvändigt att hänskjuta frågan till EU-domstolen, eftersom det råder tvivel, till följd av det skattskyldiga bolagets argument, som anfört och beskrivet ovan, om den korrekta tolkningen av unionsrätten, och i synnerhet om huruvida den bestämmelse genom vilken skatten på finansiella transaktioner har införts är förenlig med artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF.

AV DESSA SKÄL

fattar Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia, första avdelningen, i enlighet med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF)

[Orig. s. 13]

BESLUT

att hänskjuta

följande fråga till EU-domstolen med stöd av artikel 19.3 b i fördraget om Europeiska unionen och artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt:

”Utgör artiklarna 18 FEUF, 56 FEUF och 63 FEUF hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken det på finansiella transaktioner, oavsett i vilken stat de finansiella aktörerna och mellanhanden är hemmahörande, tillämpas en skatt som ska erläggas av transaktionens avtalsparter och motsvarar ett fast belopp som ökar på grundval av transaktionens värdeintervall och varierar utifrån arten av det överlåtna instrumentet och avtalets värde och som tillämpas därför att de beskattade transaktionerna avser handel med ett derivat baserat på ett värdepapper emitterat av ett bolag som är hemmahörande i den stat som har infört skatten?”

[utelämnas]

Målet vilandeförklaras

i väntan på EU-domstolens avgörande.

Det beslutas att

förevarande beslut översänds till EU-domstolens kansli [utelämnas]

[utelämnas] Milano, [utelämnas] den 2 juli 2018